

Моята българска бродирана риза

ТЯ не е от скрина на баба или купена от антикварен магазин, не е назаем от етнографски музей. Не е везана от мома в тъмни нощи на свещ или газена лампа. Не е за сватбена прикя, нито за неделното хоро на мегдана. Не е дреха за тялото, а за душата. С **НЕЯ** е облечен цял народ. Българският.

Здрава е основата ѝ - зеленият вътък е от Аспаруховия меч, от поникналите под него треви, жита, цветя, дървета. В тъканта са вплетени белите нишки от Борис покръстителя, от Симеон Велики, които отварят небето и издигат духа. В чудна шевица се нижат Аз, Буки, Веди..., сричат азбукарчетата и пее България „Върви народе, възродени“. Гледат ни в кървавочервено очите на Самуиловите войници и на Кочо, простия чизмар от Батак, в Балкана Йово, с отрязани ръце и крака, не дава хубава Яна на турска вяра.

А по черната угар дири оставят синеоки апостоли, по тихия „бял Дунав“ пристига един войвода с дружината си, за да остави костите си на „най-високия“ връх в родната земя.

Многопластова, разноцветна, изобилстваща от причудливи фигури, страшна и красива, плачеща и пееща едновременно, ухаеща на чернозем и рози, е **РИЗАТА НА БЪЛГАРИЯ И НАРОДА Ъ**. **ТЯ** ни пази и топли, **ТЯ** е нашата украса и гордост, нашето минало, настояще, бъдеще. С българската си риза ще вървя през света, за да не се изгубя, да ме връща винаги при началото.

Рая Жекова Жекова,

ученичка в 11. клас

ЕГ „Гео Милев“ град Добрич, България